

UTÓSZÓ

Egyszer, a hatvanas években egy újságíró megkérdezte Krúdy egyik még akkor élő, kedves pincérétől, hogy melyik a legkedvesebb Krúdy-könyve. Az agg vendéglős így felelt: „Énnekem a Vörös postakocsi. De nemigen tudnék válogatni, mert Krúdyt reggeltől estig, és estétől reggelig olvasom. Különösen akkor, ha egy kicsit szomorú vagyok.”

Krúdyból nemigen lehet válogatni. Hisz rengeteget – negyven éven át napi tizenhat oldalt – írt, nem csupán regények tucatjait, novellák százait, de ezrével a cikket, tárcát, mesét, hírlapba illő kis színtest. Ráadásul írásainak többsége kötetben nem jelent meg soha.

Igaz viszont, hogy a kizárólag írásaiból élő, két családot eltartó mester többször is nekiveselkedett egy motívumnak, dallamnak, témának – a podolini gyermekszerelmet felidéző öregkori kirándulás legalább félszáz novellában örökítődött meg.

Nem baj. Ez is hozzátartozik Krúdyhoz, Krúdyban ez is szép.

Ez, az 1957-ben indult elbeszéléssorozat, illetve az 1976-tól Barta András által gondozott életműkiadás alapján készült szubjektív ízelítő azokat a novellákat köti egy csokorba, amelyek a legfontosabb dolgokról szólnak a legszebben, talán.

Krúdy mindenkin segít, hisz mindenki elszomordik egyszer...

A könyvet a századfordulón élt, felvidéki származású festőművész, Tichy Gyula képei illusztrálják.

Bächer Iván